

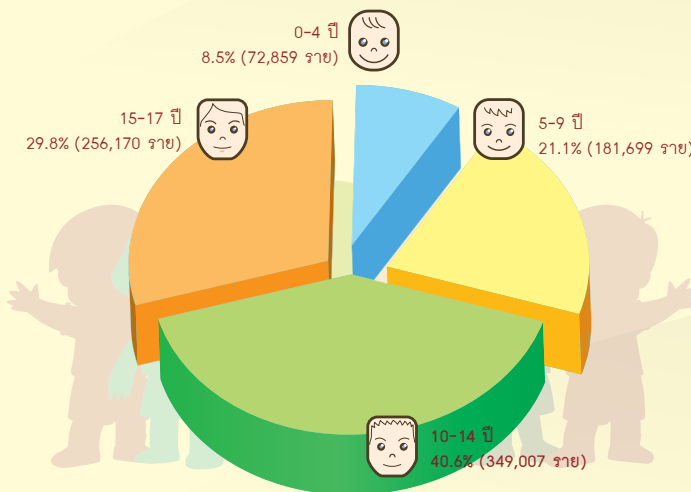

เด็กกำพร้า/ เด็กติดเชื เอชไอวี/ เด็กพิการ

จัดทำโดย คณะทำงานสุขภาพคนไทย

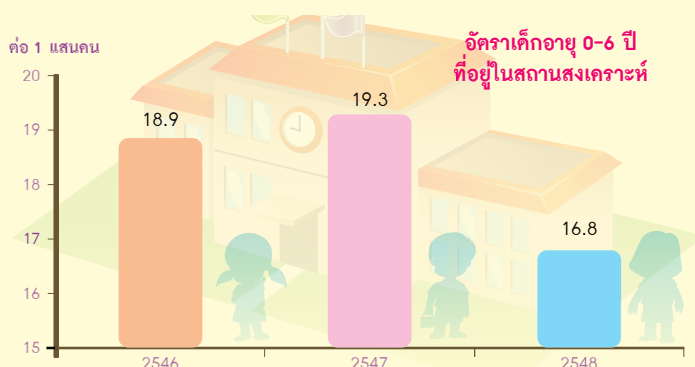
เกือบ 1 ใน 3 ของเด็กที่ติดเชืเอชไอวียังเป็นเด็กปฐมวัย ประมาณ 1 ใน 10 ของเด็กปฐมวัย มีความพิการอย่างน้อย 1 อย่าง นอกจากนี้พบว่า เด็กปฐมวัยที่มีพ่อหรือแม่ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง (ซึ่งเสี่ยงกับการเป็นเด็กกำพร้า)ได้รับความช่วยเหลือขั้นพื้นฐานเพียงร้อยละ 15

ร้อยละและจำนวนของเด็กกำพร้า

ที่มา : แผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาเด็กยากจนและเด็กด้อยโอกาส (พ.ศ. 2550-2552), สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. 2550.

ข้อมูลจากแผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาเด็กยากจนและเด็กด้อยโอกาส แสดงว่า เด็กปฐมวัยเป็นเด็กกำพร้าน้อยกว่าเด็กวัยอื่น ๆ คือคิดเป็นร้อยละ 8.5 ของเด็กกำพร้าทั้งหมด

ที่มา : รายงานสถานการณ์ความมั่นคงของมนุษย์ระดับประเทศ ประจำปี 2549.

จากการรายงานสถานการณ์ความมั่นคงของมนุษย์ระดับประเทศ ประจำปี 2549 พบว่า อัตราเด็กอายุ 0-6 ปีที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ระหว่างปี พ.ศ. 2546-2548 เท่ากับ 17-19 คนต่อประชากรแสนคน

เด็กด้อยโอกาส คือเด็กที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก ซึ่งประกอบด้วยเด็ก 12 กลุ่ม คือ เด็กยากจน เด็กที่มีปัญหาสุขภาพ เด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือเด็กกำพร้า เด็กที่ถูกทำร้ายอย่างทารุณ เด็กที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์หรือโรคติดต่อร้ายแรง เด็กในชนกลุ่มน้อย เด็กเร่ร่อน เด็กที่ถูกขายแรงงาน เด็กที่อยู่ในธุรกิจบริการทางเพศ เด็กที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เด็กพิการ และเด็กลูกของกรรมกรก่อสร้าง

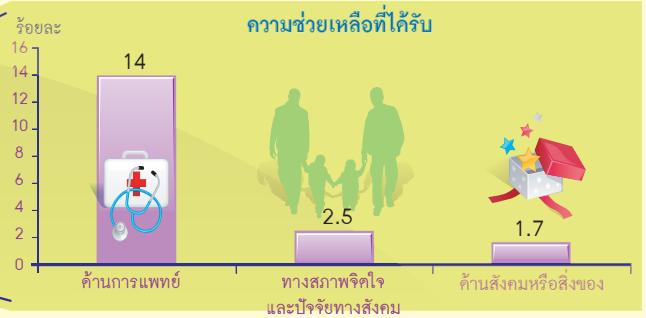
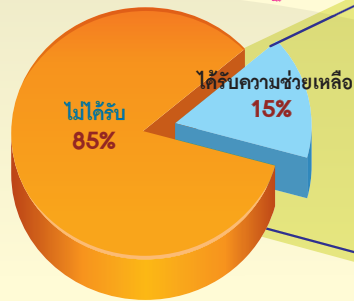
สาเหตุที่สำคัญของการตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้มาจากปัญหาครอบครัว ปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม และปัญหาจากตัวเด็กเอง แผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาเด็กยากจนและเด็กด้อยโอกาส 3 ปี (พ.ศ. 2550-2552) (สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ เพื่อใช้เป็นกรอบในการแก้ไขปัญหาเด็กด้อยโอกาส) ให้ความสำคัญกับกลุ่มเป้าหมายเด็กที่ตกอยู่ในสภาวะยากลำบากเป็นพิเศษ 4 กลุ่ม คือ เด็กยากจน เด็กเร่ร่อน เด็กกำพร้า และเด็กที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์ ซึ่งควรศึกษาว่ามีเด็ก 0-4 ปี อยู่ในสภาวะยากลำบากดังกล่าวมากน้อยเท่าไร

ที่มา : รายงานผลสำรวจราชอาณาจักร การสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย ธันวาคม 2548 - กุมภาพันธ์ 2549, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

*หมายเหตุ เด็กที่มีพ่อหรือแม่ป่วยเรื้อรัง รวมเด็กที่มีผู้ใหญ่ อายุ 18-59 ปี ในบ้านตายหรือมีผู้ใหญ่ อายุ 18-59 ปี ในบ้านเป็นผู้ป่วยเรื้อรัง

**สัดส่วนเด็กกลุ่มเสี่ยง อายุ 0-4 ปี
ที่ได้รับความช่วยเหลือขั้นพื้นฐาน**

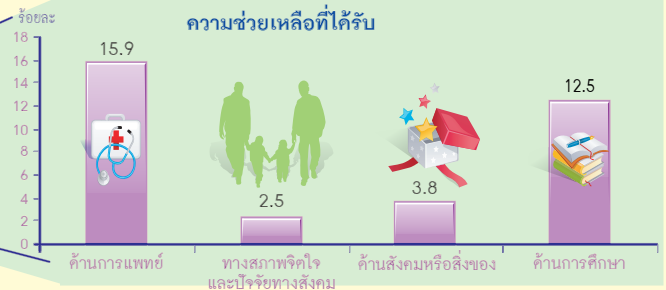
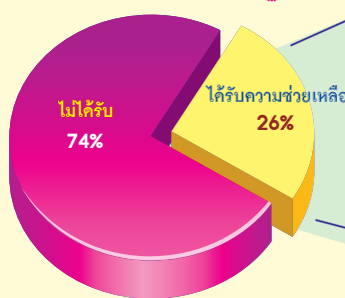

ที่มา : รายงานผลสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย ธันวาคม 2548 กุมภาพันธ์ 2549, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

การสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย พ.ศ. 2548-2549 ได้ชี้ว่าความช่วยเหลือที่ให้กับเด็กกำพร้าและเด็กที่มีพ่อหรือแม่ป่วยเรื้อรังที่เป็นเด็กเล็กมีสัดส่วนน้อยกว่าเด็กโตที่เป็นเด็กกำพร้าและเด็กที่มีพ่อหรือแม่ป่วยเรื้อรังในทุกด้าน กล่าวคือ เด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยงของการเป็นเด็กกำพร้า (พ่อหรือแม่หรือคนเลี้ยงดู ป่วยด้วยโรคเรื้อรัง) อายุ 0-4 ปี ได้รับความช่วยเหลืออย่างใดอย่างหนึ่ง เพียงร้อยละ 15 เปรียบเทียบกับ ร้อยละ 26 ในกลุ่มเด็กอายุ 5-9 ปี

นอกจากนี้สถานการณ์เด็กกำพร้าและเด็กที่ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์ ในประเทศไทย (ศิริกุลและคณะ, 2549 อ้างจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม, 2550) ชี้ว่ามีเกือบ 1 ใน 3 ของเด็กที่ติดเชื้อเอชไอวีเป็นเด็กปฐมวัย

**สัดส่วนเด็กกลุ่มเสี่ยง อายุ 5-9 ปี
ที่ได้รับความช่วยเหลือขั้นพื้นฐาน**

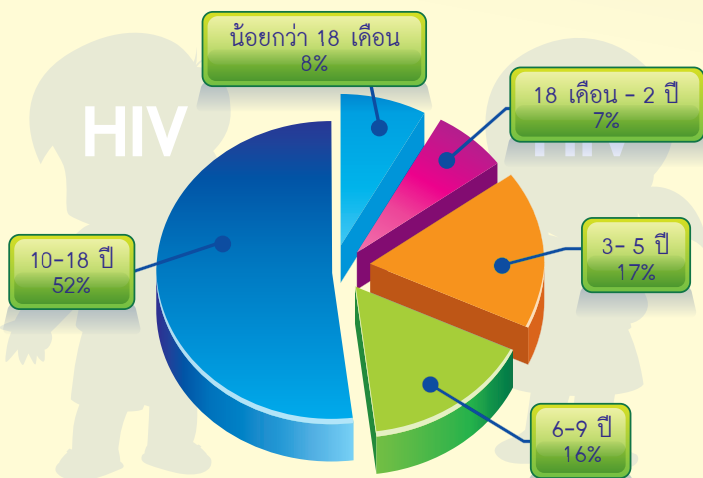

ที่มา : รายงานผลสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย ธันวาคม 2548 กุมภาพันธ์ 2549, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ที่มา : รายงานผลสำรวจสถานการณ์เด็กในประเทศไทย ธันวาคม 2548 - กุมภาพันธ์ 2549, สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หมายเหตุ : เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แม่หรือผู้ดูแลเด็ก

ร้อยละของเด็กติดเชื้อเอชไอวี จำแนกตามกลุ่มอายุ

ที่มา : ศิริกุล อิศรานุกัษ์, 2549 อ้างใน แผนยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาเด็กยากจนและเด็กด้อยโอกาส (พ.ศ. 2550-2552)

เด็กด้อยโอกาสอีกกลุ่มที่มีข้อมูลชี้ชัดว่ามีสัดส่วนมาก คือ กลุ่มเด็กพิการ ข้อมูลจากการสำรวจสถานการณ์เด็ก พ.ศ. 2548-2549 ชี้ว่า สัดส่วนของเด็กพิการในกลุ่มปฐมวัยมีสูงพอๆ กับเด็กพิการกลุ่มอายุอื่น